

Een camping is geen hotel

Linda

I

‘Als je aan de bingo komt, kom je aan mij!’ Bob sloeg zijn armen over elkaar en keek Linda over de keukentafel uitdagend aan.

‘En dat willen we tot elke prijs voorkomen.’ Linda’s vrede-lievende echtgenoot Martin schraapte de knalrode stoel over de versleten plavuizen in de woonkeuken van hun boerderij naar achter en liep naar het aanrecht. Vanuit een van de bovenkastjes pakte hij twee bierglazen, spoelde ze om en zocht een plekje tussen de uitgespreide papieren en brochures op het eikenhouten tafelblad. Vanuit de koelkast werd een ijskoud biertje naast het glas gezet.

‘Jij een wijntje, schat?’ Tussen zijn vingers balanceerde het pootje van haar favoriete glas, de enig overgeblevene van de set uit haar vorige leven.

Linda knikte. Ze was er wel aan toe.

Afgelopen winter, toen de camping gesloten was, had Bob voor het eerst in jaren als kantinebeheerder op camping de

Zandrand zijn biezen gepakt en was hij naar zijn broer in Engeland vertrokken. Drie maanden lang kreeg Linda het exclusieve alleenrecht op haar campingdirecteur Martin. Het werden haar uitgestelde wittebroodsweken, nadat Martin en zij hartje zomer hun huwelijk met alle kampeerders hadden gevierd.

Een paar ondeugende beelden flitsten door Linda's hoofd. Ruim anderhalf jaar na hun eerste spectaculaire ontmoeting, hier op de Zandrand, was de passie tussen Martin en haar nog lang niet verdwenen. Tijdens de wintersluiting bood de verlaten camping verrukkelijke plekjes om schaamteloos van elkaar te kunnen genieten. Die rustige periode, waarin de meeste beweging op de uitgestorven camping gemaakt werd door tientallen rondhuppelende konijntjes, was definitief voorbij. Bob had een paar dagen geleden, in de laatste februariweek, weer zijn intrek in het uitgebouwde chalet achter de kantine genomen. Hij deed zijn uiterste best aanwezig te zijn in alle hoeken en gaten van de camping die over een maandje openging. Natuurlijk respecteerde Bob de privacy van hun boerderij. Martins woonhuis was verboden gebied voor alle kampeerders en het campingpersoneel, tenzij je uitgenodigd werd. Zoals vanmiddag, om met het voltallige managementteam van camping de Zandrand het komend kampeerseizoen op diverse lijnen nauwkeurig door te lopen. Martin, Bob en de nog altijd nieuwe aanwinst: zichzelf.

'Proost.' Martin hief zijn glas en nam een flinke teug. 'Nogmaals, we zijn blij dat je terug bent, Bob! Linda kreeg het idee dat je in Engeland wilde blijven. Het hotel ziet er dan ook geweldig uit op de foto's die je ons stuurde. Ik dacht dat je broer een pub runde, maar de Coach Inn lijkt eerder op een klein landhuis.'

'Hij mag niet klagen over klandizie, nee.' Bob grijnsde. Zijn

broer runde met zijn vrouw een familiehotel en kon in de drukke feestmaanden wel een paar extra handen gebruiken. Bob hield niet van stilzitten, dat kwam iedereen goed uit. 'Ik heb er een mooie tijd gehad maar al die poespas hoeft van mij allemaal niet.'

'Poespas?' Linda fronste haar wenkbrauwen. '*Like what?*'

'Ik heb stapels koffers naar de zeventien hotelkamers gebracht. Auto's geparkeerd. Bemodderde regenlaarzen schoongespoeld. Ik heb zelfs een hond uitgelaten. De gasten werden aan alle kanten in de watten gelegd. Godzijdank is een camping geen hotel. Van een beetje zelf je handen uit de mouwen steken is nog nooit iemand slechter geworden.'

'Jij bent anders niet te beroerd om een caravan op zijn plek te helpen zetten.' Martin stootte zijn bierglas tegen dat van Bob. 'En in de kantine leg jij onze gasten net zo goed in de watten met je beroemde schnitzels. Er wordt wat af geklaagd op de Zandrands, maar het gaat zelden over jouw service of het gebrek eraan.'

Linda's ogen gleden van Martin naar Bob. Komend kampeerseizoen vierde Bob zijn zestigste verjaardag. Hij draaide dan veertig jaar de kantine op de Zandrands, de laatste twintig onder Martins hoede. Die twee losten in weinig woorden de meest uitdagende problemen met elkaar op. Met als hoogte- of dieptepunt eind vorige zomer het van de camping af begeleiden van een vaste gast nadat hij zijn overbuurvrouw maar bleef lastigvallen. Haar daadkrachtige kerel en Bob leken meer verwant dan Martin en zijn broer. Martin had de verantwoordelijkheid van de camping op zich genomen toen hun ouders het niet meer aankonden. Zijn jongere broer koos ervoor de wereld te ontdekken. Die verwende kerel vond het zelfs niet nodig af te reizen voor de bruiloft van zijn enige naaste familielid de afgelopen zomer. Hún huwelijk, dat door de burge-

meester sfeervol en intiem werd afgesloten in het bijzijn van familie en naaste vrienden in de achtertuin van de boerderij. Daarna was het gezelschap naar de kantine verhuisd en barstte het feestgedruis met een paar honderd campinggasten erbij echt los.

‘Om op de bingo terug te komen,’ negeerde Bob Martins compliment, maar zijn wangen verschoten, dwars door zijn weer-en-windteint, naar bordeaux, ‘welk spel biedt meer gezelligheid voor álle gasten? Jong, oud, de vasten en de trekkers, de branieschoppers en de stille willies, iedereen houdt van die spanning. Vorig seizoen hadden we bijna elke vrijdag volle bak. En, niet onbelangrijk, het levert ons aardig wat geld op voor de activiteitenpot. Waarmee jij allerlei gekkigheid kunt bekostigen.’

Bob keek Linda aan. ‘Zoals die zweverige kralenjuffer van vorig jaar. Man, man, man...’ Hij schudde zijn hoofd. ‘Rij jezelf in balans, hoe verzin je het! En er kwam nog een horde gillende dames op af ook.’

Linda giechelde. De kralenworkshop met geneeskrachtige edelstenen was inderdaad een groot succes geweest en stond komend seizoen absoluut weer op het activiteitenprogramma.

‘Bingo is gezellig en het levert geld op, maar die succesformule gaat voor wel meer evenementen op.’ Linda probeerde haar stem luchtig te houden. ‘We hoeven de bingoavondjes niet af te serveren, ik stel eerder voor de frequentie te veranderen. Elk weekend begint bij ons op vrijdagavond met het gerammel van die eeuwige bingomolen. Waarom verrassen we onze gasten niet eens met een interactief optreden? Een meezingavond? Of een goochelaar die ons trucs leert? Of iets met theatersport? Als de bar openblijft, harken we voldoende inkomsten binnen.’

‘Theatersport?’ Bob haalde zijn schouders op en keek naar Martin. ‘Heb jij enig idee? Een stelletje acteurs dat hun spieren losschudt op zo’n klerenhanger?’

‘Toen jij aan de andere kant van het kanaal zat, heeft mijn wereldse vrouw me overal mee naartoe gesleept.’ Martin streek met zijn duim over de rug van haar hand. ‘Ik heb in die paar maanden meer cultuur gesnoven dan in de twintig jaar dat ik de Zandrands bestierde.’

Bob draaide zijn ogen naar het plafond.

‘Wees maar niet bang, ik blijf een eenvoudige dorpsjongen.’

‘Dat is je geraden.’ Onder tafel stuurde Linda haar voet langs de binnenkant van Martins been omhoog. In haar onderbuik ontstak het sluimerende vuurtje. ‘Ik heb niet voor niets mijn mondaine stadsleven achter me gelaten.’

‘Je verhuist de gekkigheid anders mooi mee,’ bromde Bob. ‘Maak je geen zorgen Martin,’ hij schudde zijn hoofd, ‘ik raak zoetjesaan gewend aan Linda’s plannetjes. Net zoals zij erin zal berusten te behouden wat goed genoeg is voor de Zandrands: mijn simpele aanpak.’

‘We hebben een modus?’ Martin keek hen om de beurt aan. ‘De bingo blijft, maar we slaan hem één keer in de maand over. Linda komt met een aantal voorstellen om de opengevallen vrijdagavond in de kantine anders in te vullen.’

‘Eén keer in de maand iets anders?’ Linda trok haar voet terug maar Martin was sneller. Hij sloot zijn vingers om haar enkel en schoof zijn knie onder haar uitgestrekte been.

‘Onze gasten komen vooral voor de rust en ruimte en daarnaast wat simpel vermaak. Laten we eerst uitproberen hoe de optredens bevallen. En hoe interactief onze gasten willen zijn.’

Linda’s wijsvinger volgde de inkervingen in het kristallen wijnglas. De vernieuwde bitterballen hadden vorig kampeer-

seizoen al voor een aardshok gezorgd, en toen moesten de glampingtenten en de overdekte jeu-de-boulesbaan nog komen. Ze zuchtte binnensmonds.

‘Wendy heeft aangeboden mij te helpen met het nieuwe animatieprogramma. Zij krijgt in ieder geval een mannetje of tien mee, nog afgezien van haar familie en burens op de camping.’

‘En Wendy’s oudste zoon houdt van sport. Als hij het ziet zitten, kan hij de andere pubers opstoken,’ viel Bob bij. Zijn tevreden toon ontging Linda niet.

‘Staan er nog meer vaste toppers ter discussie?’ informeerde Bob.

‘De zeskamp blijft,’ stelde Martin. ‘Net als de puzzeltocht-brunch en het tennistoernooi. De opzet van het Buitenboules-toernooi vorig jaar was zo’n succes, die herhalen we zeker. En de tropical party zal om begrijpelijke redenen nooit geschrapt worden.’ Een mondhoek krulde licht omhoog.

De swelling onder Linda’s voet was onmiskenbaar. De tropical party werd al georganiseerd toen Martins ouders de camping beheerden. Soms speelde er een band, de karaoke-editie viel in de smaak maar de dj uit het dorp met zijn dampende hoempapa-toppers bleef het populairste feestnummer. Op haar eerste tropical party had Martin haar ten overstaan van alle campinggasten ten huwelijk gevraagd. Een jaar later waren ze op Linda’s tweede tropical party getrouwd. Het tropische karakter van het feest bestond vooral uit de mierzoete sangria en het veranderende decor in de kantine, gemaakt door de knutselclub die het ene jaar meer met het zonnige thema had dan het andere jaar. Uit je dak op meezingers met een glas huisgemaakte sangria in je hand in de wetenschap dat al je campingvrienden er zijn... Wat had een goed feest, op welke leeftijd dan ook, nog meer nodig?

‘Als ik een ideetje mag opperen,’ Bob nam een flinke slok van zijn bier, ‘dan stel ik voor de Zandrandbazaar voor eeuwig en altijd op te doeken. Al die meters oude rommel op onze kostbare grasmat! Wat de mensen allemaal niet van hun zolder slepen om bij ons te verkopen! Ze spreiden die ellende bovendien steeds vaker op een kleedje uit in plaats van een kraam bij ons te huren. Het kan natuurlijk niet uit als je maar voor een paar euro op zo’n dag verkoopt. En ’s avonds zitten wij met de achtergelaten bende. Vorige bazaar hadden we aan twee vuilcontainers niet genoeg.’

Bob sloeg met zijn vuist op tafel. ‘En nondeju, jullie hebben gezien dat de bazaar steeds vreemder volk aantrekt. Het is een kwestie van tijd of ook dit evenement heeft beveiliging nodig. Die bezoekers van buitenaf geven bovendien niets uit in de kantine en vervuilen wél de godganse dag mijn toiletten.’

Een onverwachtse designvondst zat er inderdaad zeker niet tussen. Linda zou de Zandrandbazaar niet willen vergelijken met de vlooiemarkten in Lille en Maastricht waarover ze met Martin had gestruind. Nog elke dag werd ze blij van de bonte verzameling stoelen om de keukentafel. Haar campingvriendin Wendy zou de aanwinsten ook op waarde weten te schatten, net zoals Linda’s hippe interieuraanpassingen in de boerderij, met alle zorg uitgevoerd tijdens de stille wintermaanden. Nog geen jaar geleden vroeg Wendy zich aan deze keukentafel af waarom Linda haar stempel niet op haar nieuwe liefdesnestje wilde drukken. Linda glimlachte. Wendy zou verbaasd zijn! Nog een maandje, dan zag ze haar favoriete campinggast weer.

‘Ik stem ook voor,’ riep Linda, ‘weg met die ongewenste meuk. En weg met die sjofele koopjesjagers. We zijn een sfeervolle familiecamping, geen aftandse kringloopwinkel.’

‘Mooi,’ vond Martin, ‘jullie eensgezindheid. Misschien

moeten we eerst eens nadenken over een alternatief. Zodat de gasten de geëlimineerde bazaar niet als een gemis maar als een extraatje ervaren.'

Het scherm van zijn telefoon lichtte op. Zijn rechter wenkbrauw schoot omhoog toen hij de telefoon naar zich toe trok. Opnieuw schuurden de poten van de keukenstoel over de tegels. Linda nam zich voor om vanavond de al tijden geleden aangeschafte viltjes onder alle stoelpoten te plakken.

'Een buitenlands nummer... Hmm, deze moet ik maar even nemen.' Martin beende naar de gang en sloot de deur achter zich.

In de stilte hoorden ze Martin brommen.

'Nog een biertje, Bob?'

Bob duwde zichzelf omhoog van tafel en greep zijn versleten jack van de stoelleuning. 'Ik ga weer eens iets doen,' vond hij.

'Dat wordt inderdaad hoog tijd,' antwoordde Linda. Alsof ze niet een middag lang een waslijst aan actiepunten hadden doorgenomen!

'Die laatste paar akkefietjes bespreken we morgen wel, voordat de vertegenwoordiger van de groothandel langskomt.'

Ze staarde Bobs rug na die door de keukendeur over het tuinpad verdween, het hekje door dat de harde grens vormde tussen leven en geleefd worden.

Martins stem zwol aan.

Een buitenlands nummer. Linda glimlachte. Stel je eens voor dat het die wonderlijke fransoos was die daadwerkelijk hun camping wilde kopen. Martin had er in de hotelbar hartelijk om gelachen en hem nog een glas wijn aangeboden. De Zandrands te koop? Hij had Martin net zo goed kunnen vragen om zijn edele delen te laten amputeren en weg te schenken. Martin wás de Zandrands, zo simpel lag het. En toch had de

Fransman haar aan het denken gezet. Stel je eens voor, Martin als manager bij de plaatselijke bank van negen tot half zes aan het werk, met op vrijdagmiddag atv en vijf volle weken aan vakantiedagen. Nee... Hij zou het nog geen dag uithouden onder het grijze systeemplafond. Het was misschien maar goed dat ze haar heerlijke vent weer leerde delen, met om te beginnen Bob, voordat de camping straks openging en tientallen gasten die om Martins aandacht vroegen.